

A férfi, akiről csak szuperlatívuszokban lehet beszélni

(Ungarisch, Hungarian)

Írta: [Professzor Dr. Werner Gitt, Braunschweig](#)

Eredeti cím: Wer ist der Mann der Superlative?

Fordította: [Máté Zsuzsa](#) (2013. december)

Vajon ki lehet az a férfi, akiről itt szó lesz, és akiről csak felsőfokon lehet beszélni? Vajon benne van a Guinness-rekordok könyvében? Említsünk meg a rendkívüli teljesítményeknek ebből a könyvből három személyt: a csirkeevés világrekordját *Edward Abraham Miller* tartja, aki a kaliforniai Oaklandből való. Egymás után 27, egyenként 90,8 dkg-os csirkét falt fel. A sültkolbász-evésben *Peter Daudesville* a leggyorsabb. Négy perc 29 másodperc alatt 96 sült kolbászt evett meg. És a leggyorsabb borbély *Jerry Harley*. Biztonsági borotvával 60 perc alatt 987 férfit borotvált meg.

Azonban a szuperlatívuszoknak az az embere, akit mi keresünk, nem található meg a rekordok könyvében. Ő egy ennél sokkal fontosabb könyvben szerepel, a Bibliában. A Biblia tele van felülmúlhatatlan dolgokkal. Már az első oldalon, a teremtéstörténetnél az olvasó egyik csodára bukkan a másik után, és ez így folytatódik a Biblia utolsó könyvéig. Ott szó van egy olyan adatbankról, amely több adatot tartalmaz, mint amennyit emberek valaha is tároltak:

„... és könyvek nyitattak ki. Még egy könyv nyitott ki, az élet könyve, és a halottak a könyvbe írottak alapján ítéltettek meg cselekedeteik szerint” (Jelenések 20,12). Ez Isten adatbankja. Ezekben a könyvekben minden ember név szerint szerepel, Ádámtól és Évától fogva egészen a ma élő emberekig. Ez a bejegyzés nemcsak azokat az adatokat foglalja magába, amelyeket az okmányiroda nyilvántart, tehát a születési dátumunkat, a testmagasságunkat és a szemünk színét, hanem a cipőméretünket, a hajunk színét, mennyiségét és ezer más adatot. Már azok az adatok meghaladják az emberi képzelőerőt, amelyeket ott egyetlen földi polgárról számon tartanak.

Sokkal nagyobb azonban annak a jelentősége, hogy ott minden egyes ember valamennyi gondolatát és tettét is feljegyzik. Az életünknek minden olyan dolgát, amely kedves Isten előtt, és minden egyes bűnünket is. Ehhez járul még az is, hogy ebben a hatalmas adatbankban semmi semvész el. A Biblia arról számol be, hogy Isten egyszer ezt a tökéletes nyilvántartást alapul véve fog minden embert megítélni. Minden gondolat, amely valaha is felmerült bennünk, és amely elhagyta a szánkat, ott van, és egyszer nyilvánvalóvá válik. Ezek az aprólékos gonddal vezetett könyvek csak riadalmat kelthetnek bennünk. Az Úrnak legyen érte hála, a *delete* parancs Istennél is létezik. Ez a parancs törli a bűnöket. Ha valaki a bűneit Jézus Krisztus keresztségével hozza összefüggésbe, az Isten szemében olyan, mintha azok a bűnök soha sem szerepeltek volna az adatbankban. Sőt még ennél is többről van szó: akkor az ember teljes mértékben igaznak számít Isten előtt, olyan, mintha soha nem követett volna el bűnt. Ez is felülmúlhatatlan dolog.

A továbbiakban egy olyan férfiről lesz szó, akiről csak szuperlatívuszokban lehet beszélni, és aki nagyon sokszor szót kap a Bibliában. Ha valaki ezen a címen egy olyan bibliai alakot sejt, mint például Sámson, Mózes vagy Jób, akkor most nézzünk meg közelebbről egy olyan valakit, akire nem feltétlen gondolunk, pedig játszva el lehet róla mondani legalább tíz felülmúlhatatlan dolgot. Ez az ember Pál apostol.

Az első dolog, amelyben Pál felülmúlhatatlan: Őbenne volt a legnagyobb buzgalom Izráel Istene iránt

Saul, először így hívták, szolgálni akart Istennek, és ezért olyan buzgalom volt benne Iránta, mint senki másban. Amikor Istvánt megkövezték, és így ő lett az első mártír, aki Jézusért halt meg, Saul „egyetértett István kivégzésével” (Apostolok cselekedetei 8,1, a továbbiakban röviden Csel). Az volt a véleménye, hogy Istennek szolgáltak azzal, hogy ezt az embert megölték. Saul örült ennek, és személyes ügyévé tette a keresztyének további üldözését. Úgy gondolta, hogy ezeknek az embereknek el kell tűnniük a föl színéről. Buzgóságában azt képzelte, hogy ezzel szívességet tesz Istennek. „Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe” (Csel 9,1-2). Teljes erejével belevetette magát ebbe a munkába.

Pálban **óriási akarat**erő volt. Valóra váltotta elképzeléseit, nem törődött vele, mennyi erőbe, időbe és pénzbe kerül mindez. Amit elhatározott, azt fenntartás nélkül végrehajtotta. Megvolt nála néhány más előfeltétele is annak, hogy minden idők legnagyobb misszionáriusa legyen: zsidó volt és ugyanakkor római állampolgár. Így probléma nélkül eljuthatott a Római Birodalom bármelyik pontjára. Ezenkívül rendkívül jól ismerte az írásokat, mert egykor „Gamáliél lábainál” ült (Csel 22,3), és annak a kornak egy nagyon jelentős professzoránál tanulmányozta a bibliai írásokat. Magából Pálból is tudós lett, emellett még kiváló ismerője volt a héber és a görög nyelvnek.

Pálból már csak az hiányzott, ami legfontosabb feltétele annak, hogy valakiből misszionárius legyen: Jézus Krisztus! **Jézus nélkül senkiből sem lehet misszionárius.** Egyik előadásom után valaki így kiáltott fel:

– Ha ennyire fontos az evangélium, mint ahogyan kidomborította, azonnal el kell mennünk Indiába vagy valahova máshova, hogy elmondjuk az ott élő embereknek.

Ezt válaszoltam neki:

- Fiatalember, nehogy elinduljon! Többet ártana ott, mint amennyit használna.
- Ugyan miért?
- Ha nem tér meg, és úgy megy el, ahogy van, többet fog rombolni, mint építeni. A legfontosabb, ami magának hiányzik, az Jézus.

A misszió csak akkor kezdődhet el, ha Jézus Krisztus személyes Urunk lett.

Saul útnak indult, hogy üldözze Krisztus gyülekezetét. Ekkor bekövetkezett a pusztában élete legdöntőbb eseménye: „Útközben azonban, amikor éppen

Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: »Saul, Saul, miért üldözöl engem?« Ő pedig megkérdezte: »Ki vagy, Uram?« Az így válaszolt: »Én vagyok Jézus, akit te üldözöl« (Csel 9,3-5). Amikor Saul így találkozott Jézussal, földre esett, és megtért. Istennek sok lehetősége van arra, hogy belenyúljon egy ember életébe. Nála nincsenek sablonok, sokféle módszere van, és „külsőképpen” egyik megtérés sem hasonlít a másikhöz. Mindenki a maga egyéni módján éli át azt, ahogyan megtalálja Jézust.

Azt, hogy milyen erősen kötődött Saul – később Pál (Csel 13,9) – Jézushoz, felismerhetjük abból a válaszból, amelyet a filippi börtönőrnek adott. A börtönőr így kiáltott fel, amikor megrendültek a börtön falai: „mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” Pál nem ezt válaszolta: „Higgy Istenben, és megmenekülsz”, hanem: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!” (Csel 16,31). Ez a válasz számunkra is nagyon tanulságos: az az ember, aki olyan erősen hitt az ószövetségi atyák Istenében, spontán így kiált fel: „Higgy az Úr Jézusban!” Jézus is megtanította a tanítványainak a lényegét arra nézve, hogy ki juthat be a mennybe: „senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam” (János 14,6). Ez nyilvánvalóan egy olyan mondat, amely alól nincs kivétel. Sok kortársunk megbotránkozik azon a kizárólagosságon, amit ez a mondat kijelent. Ahhoz a mondathoz képezt, hogy „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz”, Pál számára nem létezett alternatíva. Amióta ezt saját maga átélte, a zsebében volt a legdrágább iránytű. Aztán pedig útnak indult ezzel az üzenettel, vagyis Jézus Krisztus, Isten Fia egyedül üdvözítő evangéliumával.

A második felülmúlhatatlan dolog: Pált maga a feltámadott Úr vezette megtérésre

Feltámadása után Jézus Krisztus egyetlen más emberrel sem találkozott olyan közvetlen módon, mint Pállal, aki ebben a találkozásban megtért. Ahogyan a Biblia bizonyoságot tesz róla, és Jézus gyülekezete is megerősíti ezt, Istennek az az akarata, hogy emberek hirdessék az üzenetét. A távol levők meghallják Isten mentő szavát, és szabadságukban áll elfogadni vagy elutasítani. Egy ember megtérése mindig más emberek közreműködésével történik, akiket Isten használ. Pál volt az egyetlen kivétel – milyen felülmúlhatatlan! –, őt közvetlenül a feltámadt Krisztus térítette meg.

Isten úgy rendelkezett, hogy üzenetét ne angyalok, hanem emberek mondják el. Jézus ezt parancsolta a tanítványainak: „Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet!” (Máté 28,19). Örülök, hogy a Keresztyén Német Műszakiak Szövetsége (Deutscher Christlicher Techniker-Bund = DCTB) komolyan veszi ezt a felszólítást. A missziói terület olyan nagy, és olyan sok fiatal van rajta, hogy a DCTB az Úr visszajöveteléig egyedül egyáltalán nem képes végezni a feladattal. Ezt a hatalmas területet Isten az emberekre bízta, nem az angyalokra.

Egyszer egy férfi egy missziói sátorban meghallgatta Jézus Krisztus üzenetét. Nagyon dühös lett miatta, és hangosan szidni kezdte Istent. Végül kötekedve ezt mondta:

– Hát, ha valóban léteznek a ti Istenetek, akkor most el kellene küldenie az egyik angyalát, hogy a szemetek láttára elpáholjon. De ettől persze nem kell félnem. Akkor a tulsó sarokban felállt egy két méter magas, széles vállú kovács, és így felelt neki:

– Istennek ehhez egyáltalán nem kell angyalt küldenie, ezt én is rögtön meg tudom tenni.
Istennek mindenütt vannak emberei.

A harmadik felülmúlhatatlan dolog: Krisztus mindennekfelett

Pál számára valóban **Krisztus volt a legelső**. A Filippi 3,7-8-ban írja le, milyen helyet foglal el az életében Krisztus: „Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem”. Pál életében minden átértékelődött. Krisztushoz képest minden egyebet kárnak ítélt. Krisztus mindent megelőzően az első helyen áll nála. Krisztus nem csupán dísz az emberi életben, hanem Őt illeti meg benne az elsőség.

Ez a tény az olvasót is ez elé a kérdés elé állítja: milyen helyet foglal el az életedben Krisztus? Ne térjünk ki a hitnek ez elől a központi kérdése elől, hanem csendesedjünk el felette! Hogy is állok valójában? Van valami az életünkben, ami megelőzi Krisztust – talán a bélyeggyűjteményünk, a hivatásunk vagy a családjunk? Az életünkre nézve alapvető jelentősége van annak, hogyan viszonyulunk Krisztushoz, és ez döntő befolyással van arra is, milyen életkonceptiót követünk földi életünk során.

A negyedik felülmúlhatatlan dolog: Pál volt a legnagyobb prédikátor, aki a zsidóknak az evangéliumot hirdette

Pál az evangélium hirdetésekor különleges stratégiát követett: először a zsidókhoz ment. Ha egy új helyre érkezett, először a zsinagógát kereste fel: „és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézusról, hogy ő az Isten Fia” (Csel 9,20). Ez a rövid mondat azt is közli velünk, *mi* volt Pál igehirdetésének a központi mondanivalója: az, hogy Jézus az Isten Fia. Ha úgy mutatta volna be Jézust, mint jó embert, mint a szegények barátját vagy mint szociális forradalmárt, és hozzátette volna: Jézus szeret benneteket – mindenütt nagy sikere lett volna, és köszönetet mondtak volna neki.

Pál azonban nem köntörfalazott, a döntő pontot emelte ki: **Ő az Isten Fia**. Közben azt is hangsúlyozta, hogy a világ üdvössége egyedül ezen a Jézuson múlik, és senki máson. Pontosan erről kell nekünk is bizonyosságot tennünk: a világ és az egyes ember üdvössége semmi máson nem múlik, nem függ sem a jó cselekedetektől, sem a nemes lelkülettől. Egyetlen egy személyen múlik, Jézus Krisztuson. Ezt azonban azok, akik a zsinagógákban meghallgatták, rendszerint elutasították, és Pált kidobták. Ez volt a következménye annak, hogy olyan „beszűkült” volt az

igehirdetése. Nem prédikálhatott másképp, mert az nem jelentett volna menekvést a hallgatóinak. Pál viszont szerette „test szerinti rokonait”, ahogyan nevezte őket, és ezért mondta el nekik a teljes igazságot. Hogy mennyire szerette a népét, kiderül a Róma 9,3-ból: „Azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim helyett”. Pál szeretetből kész lett volna arra a cserére, hogy ő vesszen el, ha a népe így megmenekülhetett volna.

Ez a szeretet ember számára elképzelhetetlen. Mivel Pál tele volt ezzel a szeretettel, fenntartás nélkül prédikálta a zsidóknak az igazságot. Ennek megfelelően ezt mondta nekik:

– Emberek, minden azon múlik, hogy hisztek-e ebben a Jézusban. Más egyéb, amit tesztek, nem elég ahhoz, hogy a mennybe jussatok.

Pál válaszolt a zsidók elutasítására, és ez nagyon megindít engem: „elutasítjátok [Isten Igéjét], és nem tartjátok magatokat méltónak az örök életre” (Csel 13,46). Ilyen döntő jelentőségű és ilyen fontos a Jézusról szóló üzenet. Aki ezt elutasítja, saját magát zárja ki az örök életből. Ez a következmény, és Pál azért állíthatta a népet ez elé a döntés elé, mert szerette őket. Bizonyára nagyon kedvesen beszélt velük, talán könnyörgött is nekik:

– Kedveseim, fogadjátok ezt el, ez az egyetlen, ami üdvösségetekre válik. Ez valóban a mennybe juttat benneteket, de azok a dolgok, amiket műveltek, nem.

Nem régen Braunschweigben elmentem egy ismert zsidó teológus, *Pinchas Lapide* professzor (1922-1997) előadói estjére. Hosszú előadást tartott Jézusról. Idézett az Újszövetség különböző helyeiről, és ezekhez olyan tudományos magyarázatot fűzött, hogy közben nem volt felismerhető, saját maga mit gondol Jézusról. Bár alapvetően pozitívan viszonyult az evangéliumokhoz, előadása inkább semlegesnek volt mondható, mint amikor valaki egy matematikai képletről ad elő. Jézus Krisztus azonban egy személy, akiről nem nagyon lehet semlegesesen beszélni. Az előadás végén lehetőség volt kérdések feltételére. Én is jelentkeztem:

– Sokat beszélt Jézusról. Engem érdekel, hogy kicsoda ez a Jézus személyesen az ön számára?

– Nekünk, zsidóknak Jézus egy olyan próféta, mint Jeremiás. Ezt az általános jellegű választ – nekünk, zsidóknak – kitérészi manővernek éreztem. Ő azonban így folytatta:

– Önöknek – és ezt nem kellett volna számomra mondania – Ő az Messiás, aki már eljött.

Csak harmadik nekifutásra válaszolt a feltett kérdésre:

– És most megmondom, kicsoda Ő *számomra*. Figyeljen nagyon! Lehetséges – és ezt a szót háromszor és vastagon alá kell húzni –, hogy az a Messiás, aki az önök számára már elérkezett, és akire mi, zsidók még várunk, egy és ugyanazon személy.

Megdöbbenő, hogy milyen közel állhat egy ember ahhoz, hogy valóban felismerje Jézust. Ha ez a rangos zsidó tudós a maga *lehetségesét*, amit vastagon aláhúzott, elhagyja, már célba is ért. Maga Jézus mondta egyszer egy emberről, aki helyes, bibliailag jól megalapozott válaszokat adott: „Nem vagy messze az Isten országától” (Márk 12,34). Ha valaki nincs messze, az azt jelenti, hogy közel van ugyan, de nincs még ott! Még hiányzik egy kicsi.

Egyesek mérföldekre vannak az Isten országától. Őket apránként kell közelebb hozni. De meglepő az is, hogy ez néha milyen gyorsan sikerül. Egy hívő asszonynak a férje, aki távoli rokonom, elfogadta a meghívásomat egy olyan előadásra, amelyet a lakóhelye közelében kellett tartanom. Pusztán a rokonság kedvéért eljött az esti rendezvényre. Amikor üdvözlöttük egymást, rögtön ezzel kezdte:

– Hagytam magam ide hurcolni erre a keresztyén rendezvényre. De hogy meghúzzuk a határvonalakat, és hogy tud az álláspontomat, én ateista vagyok.

Bele se nagyon gondoltam, inkább spontán válaszoltam:

– Nem fogod tudni sokáig fenntartani az álláspontodat.

Az előadást végig ülte. A végén felajánlottam, hogy utórendezvényt tartok, ahol elmondom, hogyan lehet megtalálni Jézust. Nagy meglepetésemre *Bernhard* oda is eljött. Nem akartam hinni a szememnek, és azt feltételeztem, hogy kíváncsi, látni akarja egyszer, mi történik ott. Miután mindent elmagyaráztam, szokás szerint mindenkinek egyenként feltettem ezt a kérdést:

– Igénybe akarja ezt venni a maga számára?

Felfoghatatlan számomra, hogy *Bernhard*, aki előre kikötötte, hogy ő ateista, tényleg nem bírta sokáig. Még aznap este megtalálta az Úr Jézust!

Vajon mi bírta rá erre a nem várt igenre? Biztosan mondtam valami olyat, ami szíven talált. Ateista gondolatvilága egyetlen este kártyavárként omlott össze. Hirtelen felismerte: erre a Jézusra nekem is szükségem van. Isten legyőz olyan embereket is, akik nagyon távol vannak Tőle. Zsákmányul ejti az erőseket. Amit az igehirdetők nem tudnak megtenni, arra képes a Szent Szellem. Megfelelő időben megadja a megfelelő szót. Jézus ezt ígérte a tanítványoknak: „Helytartók és királyok elé hurcolnak énmiattam, tanúbizonyságul nekik és a pogányoknak. Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok” (Máté 10,18-19). Erre minden mai igehirdető is számíthat.

Az ötödik felülmúlhatatlan dolog:

Pál volt a pogányok legnagyobb misszionáriusa

Amikor Pált átvitte a hajó Kis-Ázsiából Neapoliszba (ma Kavala), először lépett európai földre. Semmit sem sejtett ennek a lépésnek a jelentőségéből. Inkább talán kételkedett, hogy helyes úton jár-e, mert nem sokkal később az üzenete miatt megverték és börtönbe vetették. Az első embert, aki európai földön megtért, név szerint ismerjük. Egy Lídia nevű asszony volt. Az evangélium üzenete a szíve mélyéig hatolt, és spontán módon megtalálta Jézust.

Pál ezt írta a galatáknak: „rám van bízva a körülmetéletlenség evangéliuma” (Galata 2,7). Miután különböző helyeken gyülekezeteket alapított, leveleket írt nekik. Ezeket úgy fogalmazta meg, hogy zsinórmértéket és segítséget adjanak a gyülekezeteknek a maguk sajátos helyzetében, ugyanakkor ezek a levelek ma az Újszövetség több mint egyharmadát alkotják. Amit Isten nevében teszünk, az maradandó. Ezek a levelek az egész világon jelentőségre tettek szert, és a világ összes lehetséges nyelvére lefordították őket. Ma szinte az összes nép és törzs olvashatja az Újszövetséget az anyanyelvén, azaz a hozzá legközelebb álló nyelven. Milyen csodálatos gyümölcs ez! Közben azt is számításba kell vennünk, hogy Pál a leveleit nem egy kényelmes íróasztalnál írta meg, miközben meg-megpihent a tekintete az előtte elterülő, szép tájon, hanem nagyon nehéz körülmények között. Jézus nevében hűségesen kitartott, és betöltötte szolgálatát.

Mélyen tudatára ébredtem ennek idén Ausztráliában. Ott többek között a földrész legkeletibb pontján kellett beszélnem egy gyülekezetben. Innen nézve ez nagyjából a világ legtávolabbi pontja. Vasárnap reggel nagyon sokan gyülekeztek össze, hogy meghallgassák Isten Igéjét. „Elképesztő – gondoltam magamban – ez az üzenet valóban elérte a föld legtávolabbi pontját is, ahogy ezt az Úr Jézus előre megmondta.” Ott is Pál egyik leveléből olvastuk az Igét: Igen, Pál valóban a pogányok legnagyobb misszionáriusa volt.

A hatodik felülmúlhatatlan dolog:

Pál igehirdetése a lehető legnagyobb kihívást jelentette a környezete számára

Annak idején senki sem állította az igehirdetésével akkora kihívás elé a hallgatóságát, mint Pál – kivéve magát Jézus Krisztust, de Ő ugye Isten Fia volt. Pál igehirdetésének lenyűgöző ereje volt. Első európai állomáshelyén, Filippiben Pált keményen megbotozták és börtönbe vetették a miatt, amit mondott.

Thesszalonikában azt vetették a szemére, hogy munkatársaival „az egész világot felforgatták” (Csel 17,6). Efézusban az egész város felindult, mert egy olyan Istent hirdetett, akit nem „emberkéz alkotott” (Csel 19,26). Emiatt került konfliktusba az ötvösmesterekkel és a vezetőjükkel, Demeterrel. Az ötvösök elkészítették Artemisz (más néven Diána) templomának kicsinyített változatát, és azt árusították. Végül az óriási néptömeg órákon át ezt kiáltozta a színházban: „Nagy az efézusi Artemisz!” (Csel 19,34).

Pál útja valamennyi állomásán szembe fordul az Istenről alkotott pogány elképzelésekkel. Még az athéni Areopágoszon (Csel 17,22-31) is hangsúlyozta:

– Azt az Istent, aki az eget és a földet teremtette, nem köti sem az idő, sem a tér. Felette áll az időnek és a térnek, mindent átjár, és mindenütt jelen van. Nem olyan, mint az emberi formában ábrázolt, fából, elefántcsontból vagy aranyból elkészített istenek.

Bűnös dolog mindazoknak az isteneknek és istennőknek az imádata, amelyeket a régi görögök tiszteltek, el egészen azokig az istenekig, amelyeket a jelenkor emberei neveznek istenüknek.

Pálnak volt bátorsága, hogy Ádámra mint az első emberre mutasson rá: „Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette” (Csel 17,26). Amikor megtérésem után rábukkantam erre a mondatra, világossá vált előttem: az evolúciós elmélet emberi gondolat, amely elveszett emberek agyából pattant ki. Pál a véletlenről és a szükségszerűségről is beszélhetett volna, ahogyan azt már a görög filozófusok is tanították. Ő azonban ezt hirdette Istenről: „őbenne élünk, mozgunk és vagyunk” (Csel 17,28). Ez akkoriban ugyanolyan képtelen dolognak számított, mint ma. Ez ugyanis azt jelenti, hogy minden ember ebben a láthatatlan Istenben él – ez a tér dimenziója felett értendő –, és Isten mindent átjár. Bárhol is van az ember, soha nincs Isten hatókörén kívül. Pál üzenete világos volt, és egyértelmű határok között mozgott.

Korinthusban, a pogányság és a bűn városában az Apollónak szentelt templomok hatalmas épületegyüttesét találta. Pál valószínűleg összerázkódott és megrémült, amikor azt látta, hogy mindenki követi ezt a pogány kultuszt. Ő viszont semmi láthatót nem tudott felmutatni. De aztán talán így prédikált:

– Nem maradandó az az alap, amelyre templomaitokat építettétek. Mindezek egyszer el fognak tűnni.

Később ezt írta a korinthusi keresztyéneknek: „Más alapot senki sem vethet a meglévő kivül, amely a Jézus Krisztus” (1Korinthus 3,11). Aki ma elutazik a valamikori Korinthusba, az pontosan megéri ezt a mondatot, mert ott ma már csak néhány töredezett követ lehet látni. A templomok régen eltűntek. Viszont az az alap, amely a Jézus Krisztus, megmaradt, és örökre megmarad. Aki Krisztusra alapozza az életét, annak szilárd és elmúlhatatlan alap van a talpa alatt.

A hetedik felülmúlhatatlan dolog: Pál tanításában és szolgálatában erő volt

Pál nem magának tulajdonította azt a tekintélyt, amellyel tanított, és azt az erőt, amely a szolgálatában megmutakozott. Nem is emberek voltak azok, akik erre elhívták: „Tudtotokra adom, testvéreim, hogy az evangélium, amelyet én hirdettem, nem embertől származik, mert én nem embertől vettem, nem is tanítottak rá, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából kaptam” (Galata 1,11-12). Pál magának az Úr Jézus Krisztusnak a bibliaiskolájába járt. Ő tájékoztatta Pált, és Pál ezt hirdette. Ez volt hatékony munkálkodásának a titka. Az erő titka mindig az, hogy erősen kell kötődni Isten Igéjéhez és Isten Fiához, az Úr Jézus Krisztushoz. Pál ebben a tekintetben nagyon szigorú: „Viszont ha még mi magunk, vagy egy mennyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot azonkívül, amit mi hirdetünk, átkozott legyen!” (Galata 1,8).

Manapság azt tapasztaljuk, hogy az evangéliumot bizonyos vonatkozásokban módosítják. Hirdetik ugyan, de megváltoztatott tartalommal. Hozzátesznek olyan nézeteket, amelyek a Bibliában egyáltalán nem találhatók meg. Másfelől olyan fontos kijelentéseket elhagynak, amelyek nem illenek a saját maguk összeeszkábálta istenképhez. Így például beszélnek a szerető Istenről, de az özönvizet figyelmet kívül hagyják, mert ez a rettenetes ítélet – így vélekednek – nem illik bele a szerető Isten képébe.

Isten azonban valóban bocsátott özönvizet a földre, amelyben emberek milliói szó szerint megfulladtak. A bűnük miatt történt ez velük. Megkockáztatom ezt a mondatot: az emberek belefulladtak a saját bűnükbe, mert távol tartották magukat Istentől. Isten ítéletét meg fogja tapasztalni a mai világ is, amely a saját törvényei szerint él, távol Isten Igéjétől.

Sajnos sok műsorban és kiadványban, így például a *Wort zum Sonntag*ban (Vasárnapi Ige, a ford.) vagy a napilapok áhítataiban a bibliai üzenet lényegi részét rendszerint nem mondják el. Ezt én félrevezetőbbnek tartom, mintha egyáltalán semmit nem mondanának vagy írnának. Tragikus, ha a Biblia kijelentéseit csak felületesen kezeljük. Talán az *Isten* szó még előfordul valahol. Azokat a tévénézőket, akik ezt hallják, ez megerősíti: „hát akkor haladhatok tovább a magam útján”. És így, amikor Isten ítélete elé kerül, sok ember joggal mondhatja majd:

– Sose hallottunk mást, és azok az igehirdetők, akiket hallgattunk, jelentéktelen színben tüntették fel előttünk a keresztyénséget. Milyen szomorú ez!

A keresztyén kiadványokban és beszédekben egyértelműen ott kell lenni Jézus Krisztus üzenetének. Pál jó példát ad erre nekünk. Ő semmit sem vett el Isten Igéjéből, az ítéletet sem. Ennek ellenére szerette a hallgatóságát, akár zsidók, akár pogányok voltak, és a hallgatói ezt érezték is. Meg akarta őket menteni, és mindent megtett azért, hogy megnyerje őket: „... hogy minél többeket megnyerjek” (1Korinthus 9,19). Ez volt a célja: egyszer veletek együtt szeretnék a mennyben lenni. Amit hirdetnie kellett, az az oda vezető út volt. Ebben mutatkozott meg Pál ereje.

„Aki titeket hallgat, engem hallgat” (Lukács 10,16). Ez a megállapítás Jézus valamennyi tanítványának szól. A mai keresztyénekre ez csak azzal a feltétellel érvényes, ha nem vesznek el semmit abból, ami az Igében meg van írva. Akkor minden keresztyén teljes mértékben hivatkozhat erre. Megbízása van ott, ahol él és dolgozik.

A feleségem már néhány éve beszélget az egyik szomszédasszonnyal. Még nagyon messze van attól, hogy kapcsolata legyen az Úrral, és csak nagyon óvatosan lehet nála előre haladni. A múltkor beteg lett a kutyája. Mivel tudja, hogy mi imádkozni szoktunk, megkérdezte:

– Nem tudnál imádkozni a kutyánkért is?

A feleségem megígérte, hogy fog imádkozni. Miért is ne, ha ezzel az evangéliumot szolgálja? Nem régen ezt mondta a feleségem:

– Képzeld, *Ingrid* felhívott, és tudod, mit mondott? Azt, hogy az odafent való kétszeresen is meghallgatta az imádságot.

Ezek szerint ő maga is imádkozott, és Isten meghallgatta kettejük kérését. Ez az asszony először szerzett tapasztalatot Istentől. Talán csak lassan halad előre, de ez volt az első lépés a helyes irányba. Adja Isten, hogy célba érjen!

A nyolcadik felülmúlhatatlan dolog:

Pál volt a legnagyobb bűnös, de ő Isten országa legnagyobb munkása is

Amikor Pál bizonyágtételszerűen beszél magáról, néha még a lélegzetünk is eláll. Amit átél, és amit eltűr, de az is, amit tesz, néha teljességgel felfoghatatlan. Mégsem mond a valóságnál sem többet, sem kevesebbet: „Igazat mondok Krisztusban, nem hazudok” (Róma 9,1). Pál számtalan veszélynek volt kitéve, de inkább börtönbe ment, mint hogy valami hamis dolgot mondjon. Inkább hagyta, hogy megbotozzák, mint hogy az üzenetnek csak a felét mondja el. Hihetetlen, ahogy ragaszkodott ez a férfi ahhoz, amit prédikált! Vizsgáljuk meg Pál következő kijelentéseit ebből a szemszögből!

1. Pál azt mondja magáról, hogy a bűnösök között ő a „legelőkelőbb”, vagyis a legrosszabb (1Timóteus 1,15), és „torzszülöttnek” nevezi magát az apostolok között (1Korinthus 15,8). Ez is egy felülmúlhatatlan dolog. Pál a bűnösök között az első helyet foglalja el. Ez vigasztalás annak, aki elkeseredik önmaga miatt:

– Annyi bűnt halmoztam fel, olyan sok minden tönkrement az életemben! Meg lehet még nekem egyáltalán bocsátani?

Az ilyen ember tudhatja:

– Te már legfeljebb csak a második helyet kaphatod meg a bűnösök között, az első már foglalt, Pál foglalta el, és ő is bocsánatot nyert.

2. De Pál volt Isten országa legnagyobb munkása is. „Többet fáradtam, mint ők mindnyájan...” Ez úgy hangzik, mintha önmagát dicsérné, ezért még hozzáteszi: „de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme” (1Korinthus 15,10). Pál tudta, hol van az a forrás, amelyből a munkához szükséges erőt merítheti. Ennek ellenére példaként állította magát a többiek elé: „legyetek olyanok, mint én!” (Galata 4,12). Aligha van olyan, aki ilyesmire nyilvánosan felhívna másokat. Pál megtehetette ezt, mert az élete hitelesítette azt, amit hirdetett. Ezért szólíthatta fel így a filippieket: „Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem, azt tegyétek, és veletek lesz a békesség Istene!” (Filippi 4,9).

3. Pál ezt is megvallotta: „hiszek mindabban, ami... meg van írva” (Csel 24,14). Hitt az Írás minden szavában. Az ő idejében még csak az Ószövetség volt meg. Így Pál teljes mértékben hitte a teremtéstörténet minden egyes kijelentését is. Minden részletet elfogadott, azokat a dolgokat is, amelyek ma egyesek számára botránykővé váltak. Ahogyan Pál vallást tesz az Írás mellett, az egyszer számomra döntő jelentőségű volt, hogy én is higgyek a teljes Biblia igazságában. Így Pál ma is jó példa számunkra, amikor arról van szó, hogy valóban fenntartás nélkül elfogadhatunk-e mindent, ami a Bibliában van.

4. Egyszer részt vettem egy utazáson, amelynek ez volt a mottója: Pál apostol nyomdokában. Akkor ébredtem igazán a tudatára, milyen megterhelő lehetett, amikor Pálnak egyik helyről a másikra kellett vándorolnia. Klimatizált buszunkkal könnyen eljutottunk Athénba, Korinthusba és Törökországba. Ahol a busz megállt, azonnal bevonultunk egy kényelmes szállodába, hogy ott töltsük az éjszakát. Miután elfoglaltuk a szobánkat, már mehettünk is vacsorázni. Minden kiválóan meg volt szervezve.

Pál ezt egészen másként élte meg. Senki nem várta, ha csak nem álltak néhányan a város falánál, akik megegyeztek abban, hogy ha megjelenik, alaposan ellátják a baját. Finom vacsorát sem kapott senkitől. A 2Korinthus 11,23-27-ben Pál felsorol néhányat a bajokból, amelyek érték: „Többet fáradoztam, többször börtönöztek be, igen sok verést szenvedtem el, sokszor forogtam halálos veszedelemben. Zsidóktól ötször kaptam negyven botütést egy híján, háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hányódtam a tenger hullámain. Gyakran voltam úton, veszedelemben folyókon, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben a tengeren, veszedelemben áltestvérek között, fáradozásban és veszélyességben, gyakori virrasztásban, éhezésben és szomjazásban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben”.

A filippi keresztyéneknek pedig ezt írta: „Megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek. Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködésbe és a nélkülözésbe egyaránt. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem” (Filippi 4,11-13). Mivel Krisztus állt az első helyen az életében, képes volt mindezt elsz szenvedni. Egyszer végig kell gondolnunk, mit jelentenek tulajdonképpen a következő kijelentések: „mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem öltek, mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden” (2Korinthus 6,9-10). Sok minden elszomorította, Krisztusban mégis örvendezett. A zsebe üres volt, és gyakran nem tudta, mit fog enni. Rászorult, hogy adjon neki valaki egy darab kenyeret, mégis megvolt mindene ennek a férfinak, örök élete volt ugyanis, amit bőkezűen szétosztott azok között, akiknek ez kellett. Az üzenet, amelyet hirdetett, bárkit elképzelhetetlenül gazdaggá tehetett.

Ez utóbbi a mai keresztyénekre is igaz. Pálhoz hasonlóan nagy kincs birtokosai. Olyan gazdagok, hogy tovább adhatják másoknak az örök élet beszédét, és azok ezáltal elképzelhetetlen gazdagságra tehetnek szert.

A kilencedik felülmúlhatatlan dolog:

Pál életkonceptiója teljes mértékben a lélekmentésre irányult

Minden ember kialakítja a maga sajátos életkonceptióját. Ugyan előfordul, hogy ezen olykor-olykor igazít valamit, de a legfőbb célja rendszerint állandó. Így beszélhetünk egy olyan életprogramról, amely szerint végig éljük az életünket. Pál az életét kizárólag arra programozta be, hogy megmentsen másokat: „Mert bár én mindenivel szemben szabad vagyok, magamat mégis mindenkinek szolgájává tettem, hogy minél többeket megnyerjek” (1Korinthus 9,19). Hogy lehetőleg minél több embert megmentsen, ez volt Pál életstratégiája. Semmi másnak nem volt prioritása nála.

A keresztyének éppen ezt tanulhatják meg Páltól. Mennyiben van jelen a misszió az életprogramunkban? Nekünk is célunk, hogy lehetőleg minél több embert megnyerjünk? Mi mindent érhetnénk el, ha ezzel a területtel kapcsolatban is ugyanolyan intenzíven gondolkodnánk és terveznénk, mint a mindennapi dolgainkban és vállalkozásainkban!

A tizedik felülmúlhatatlan dolog: Pál hozzáállása a halálhoz

Az egyiptomi fáraók úgy készültek a halálra, hogy hatalmas piramisokat építettek. A görög Peloponnészoszi-félszigeten a mükénéi királyok sírjaiban bőségesen találtak arany tárgyakat. A görögök márványból és bronzból készült, művészi szobrokat és mellszobrokat helyeztettek el a sírhelyeiken. Pálnak minderre nem volt szüksége ahhoz, hogy meghalhasson. Nem volt szüksége arany halotti maszkra, emlékműre, mauzóleumra, még olyan óriási virágtengerre sem, amilyen a brit Diána hercegnő halálakor volt, amikor 150 millió DM értékű virágot helyeztek el az utcán. Mindaz, amire Pálnak szüksége volt ahhoz, hogy nyugodtan meghaljon, egy személy volt, akinek a neve: JÉZUS! Ebben a névben élt és halt meg: „Mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk” (Róma 14,8).

A cél, amelyet követett, idáig juttatta Pált: „Vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél. Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” (Filippi 1,23 és 21). Most, miután olyan sokat utazott, olyan sokat dolgozott, és annyi embert nyert meg az Isten országa számára, de bizonyos dolgokat el is túrt és el is szenvedett, elhatalmasodik rajta a vágy: „Vágyódom... Krisztussal lenni”, vagyis Krisztust újból látni. Annak idején a lováról (vagy a szamaráról) már látta az Ő Urát, de most egyszer és mindenkorra akarta látni, és mindig Vele akart maradni: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” Halálában Pál elnyerte az egész örökkévalóságot.

A börtönből ezt írta Timóteusnak: „Ama nemes harcot megharcoltam... végezetre eltételezt nekem az igazság koronája” (2Timóteus 4,7-8). Pálnak érdemes volt harcolni. Ezt a koronát azonban nemcsak Pál kaphatja meg, hanem mindenki más is, aki szereti az Úr Jézus Krisztust. Ezért arra szeretném mindannyiunkat bátorítani, hogy kötelezzük el magunkat az Úr Jézus mellett, legyen Ő az életünk iránytűje, és kövessük Őt. Akkor miénk a legnagyobb dolog, ami ezen a világon elnyerhető. Ha elérkezik a halálunk órája, mindannyian ugyanazzal a bizonyossággal, mint Pál Jézus Krisztus kezébe adhatjuk magunkat, és örökre Vele lehetünk. Most pedig ezt az ígéretet ragadjuk meg: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban” (Róma 8,38-39).

Megjelent a Keresztyén Német Műszakiak Szövetségének (Deutscher Christlicher Techniker-Bund) Das Fundament c. folyóiratában, 3/98, 7-28. o.